

Easter to the Romanian, faith, tradition, customs, legend

Selected by Netuta Stratulat, from Galati, Romania

Sarbatoare Sf.Pasti, la roamani, credinta, traditie, obiceiuri, legenda

Învierea Domnului este cea mai importantă sărbătoare în calendarul creștin, fiind însoțită, în România, de numeroase tradiții și obiceiuri, unele moștenite din generație în generație.

Paștele Ortodox este sărbătorit, în fiecare an, în duminica imediat următoare, lunii pline de după echinocțiul de primăvară. Regula după care se calculează a fost stabilită la Sinodul Ecumenic de la Niceea, în 325 .

Postul Paștelui, numit în tradiția populară și Postul Mare , este cel mai lung post de peste an, întinzându-se pe o perioadă de șapte săptămâni.

Postul Paștelui precede sărbătoarea Învierii Domnului, fiind un post greu și aspru, mai ales în ultima săptămână, denumită Săptămâna Patimilor

Acest post face referire la postul de 40 de zile și 40 de nopți ținut de Mântuitorul Iisus Hristos, înainte de a începe propovăduirea Evangheliei.

Conform credinței populare, Postul Mare este împărțit în două perioade: Postul Păresimilor, care ține până în Duminica de Florii și Postul Paștelui, reprezentat de ultima săptămână, Săptămâna Mare.

În Postul Paștelui credincioșii se abțin de la alimentele interzise (carne, ouă, pește, brânză, lapte..), dar, totodată, adoptă o atitudine spirituală, fiind îndemnați la rugăciune și purificare sufletească.

Pe parcursul întregului post există așa-numitele *dezlegări la pește*, când cei care postesc au voie să consume mâncăruri din pește. Zilele când au loc dezlegările la pește sunt de Praznicul Bunei Vestiri, pe data de 25 martie și de Florii, în duminica dinaintea Paștelui.

Pot fi scutiți copiii, femeile gravide, lăuzele și bolnavii, însă asta nu înseamnă că se pot lipsi de postul spiritual și de rugăciuni. Totodată, în Postul Paștelui nu se fac nunți, botezuri și nu se țin petreceri, practic zilele de naștere nu se serbează, iar distracțiile sunt interzise.

După ce au ținut post, creștinii trebuie să se spovedească pentru a putea, mai apoi, să se împărtășească. Spovedania presupune mărturisirea păcatelor și căință fata de pacatele savarsite. Se face, de obicei, în ultima săptămână de dinainte de Înviere. Tot în ultima săptămână a postului Paștelui, în fiecare biserică creștin-ortodoxă, se oficiază “Deniile”, unele dintre cele mai frumoase și înălțătoare slujbe religioase, săvârșite seara.

Săptămână, care precede Postul Paștelui este numita de creștinii ortodocși Săptămâna Albă sau “Săptămâna brânzei”. Duminica se numeste a Înfricosatoarei Judecati, ultima zi in care se mananca carne. In zilele urmatoare nu se mai consumă carne, doar ouă, lapte, brânză și pește. Urmatoarea este Duminica Izgonirii lui Adam din Rai, numita si a “ Lasatului sec de branza”. Este cunoscută si sub denumirea de „Duminica Iertării”. Există rânduiala de a se cere iertare, prima incercare de iesi biruitori din lupta cu pacatul este iertarea, reintoarcerea la iubire.

Zilele acestei săptămâni au și ele denumiri corespunzătoare. Prima zi este Lunea albă, cunoscută și ca Lunea burdufului, pentru că atunci se taie burduful de brânză. În Marțea albă, e bine să se mănânce brânză. Nu se spală rufe și nu se face baie, fiindcă albește părul.

În Miercurea albă este dezlegare la lactate și pește. Nici în această zi nu e bine să te speli pe cap, ca să nu încărunțești de timpuriu. În Joia nepomenită sau Joia necurată, femeile spală cămășile, ca să fie albe peste an, dar nu torc, ca să nu le fie în primejdie bărbații, duși cu treburi la pădure. Se mai numește și Joia furnicilor, pentru că femeile aduc ofrande acestor insecte. Se face o turtă din făină sau din mălai, care se unge cu unt sau cu brânză și se așază pe un mușuroi, pentru ca insectele să aibă ce mânca și să nu facă pagube în timpul verii.

Urmează prima din cele 12 vineri scumpe de peste an, care se marchează înaintea fiecărui praznic. Se țin cu post și rugăciune, mâncând numai seara, pentru binele casei și pentru curățirea sufletului. În unele sate, sunt ținute îndeosebi de tineret, pentru a avea noroc la căsnicie.

În Sâmbăta albă se fac plăcinte, care se dau de pomană. Bărbații nu lucrează, fiind în primejdie de căzături, iar femeile nu cos și nu spală cămăși bărbătești. Se împart colăcei, colivă cu lumânări mici și plăcinte, pentru ca cei ce le dau de pomană să aibă ce mânca pe lumea cealaltă. Fetele aduc câte un ulcior de apă de la izvorul cel mai rece și dau de pomană ca să aibă izvor în cealaltă lume.

Se mai spune că în Săptămâna albă nu se toarce, ca să nu se facă peste an viermi în fructe. De asemenea, ca să nu-ți albească părul și să nu orbești, nu e bine să te speli pe față și pe

cap, decât dacă pui în albie o bucățiță de brânză. În Sâmbăta lăsatului sec de brânza, Biserica îi pomenește pe toți bărbații și femeile care au fost „luminați prin postire”. Aceasta zi este numită „a asceților”.

Săptămâna se încheie cu duminica de lăsatul secului de brânză, ultima zi de petrecere înaintea postului Sfintelor Paști. Masa tradițională se încheie cu un ou fiert și cu zicatori: “ Cu un ou astup gura acum, cu un alt ou se destupa gura la Paști” sau ” Ousor, ousor , sa-mi para Postul usor “.

Prima zi de post este numită și Polocaniile sau Spolocaniile. În această zi se spala foarte bine oalele în care s-a făcut mâncare de dulce(cu carne) și se urcau în pod. Doar copiii mai mâncău în această zi din hrana care rămăsese de la lăsatul secului.

Pregătirea de sărbătoare nu ar fi deplină fără pomenirea celor dragi care nu mai sunt în lumea noastră. Din prima sâmbătă a postului se începe pomenirea morților, numită în unele zone ale țării “sărindare” sau “purtarea capetelor”. Spre deosebire de alte pomeniri ale morților, în aceste sâmbete se păstrează în biserică, până la Sâmbăta lui Lazăr, un vas plin cu grâu sau făină. Acesta este un simbol al omului - vasul cel de lut ce a primit suflarea dumnezeiască.

La jumătatea postului, în miercuria din săptămâna a patra, , se face *număratul ouălor*. De la lăsatul secului nu se mai aduna ouăle din cuibar. Acum se strâng se numărau și se aleg cele mai bune ouă pentru a fi vopsite de Paști. În calendarul popular se mai regăsesc câteva repere importante: iarmarocul de Sântoader, spălarea rituală și pieptănatul fetelor în noaptea Sfântului Toader (prima sâmbătă din post), mărtișorul (1 martie), mucenicii (9 martie), prima brazdă de plug etc.

Sâmbăta de dinaintea Floriilor ne reamintește de Lazăr cel înviat de Mântuitorul din morți. Acum este ziua de împlinire a *purtării capetelor*, când se pomenesc morții pentru ultima dată înainte de Paști¹. Reluarea pomenirilor pentru cei adormiți se face de Paștile Blajinilor, luni după Săptămâna Luminată.

În sudul Moldovei, în Muntenia și-n Dobrogea, cu denumirea de Lăzărița sau Lăzărelul, asemănător cu obiceiul colindatului de Crăciun, un grup de fete, dintre care una se remarcă printr-o vestimentație deosebită, intră în curtea gospodarului și cântă „cântecul lui Lazăr” execută un dans specific. Sunt răsplătiți de către gazdă cu ouă, gogoși, prajituri ș.a.

Pe 25 martie, sarbătorim Buna Vestire sau Blagovestenia. Cei care tin Postul Mare au dezlegare la peste.

În această zi, Fecioara Maria a primit vestea de la Arhanghelului Gavriil ca-l va naște pe Fiul lui Dumnezeu.

În tradiția populară, sarbatoarea Bunei vestiri întâmpina sosirea rândunelelor și primul cântec al cucului. De aceea, ziua mai este numită Ziua Cucului

Se stropeste cu tuica la radacina pomilor și cu vin radacina vitei de vie, pentru rod bogat, și se afuma cu canepa și tamaie pomii fructiferi, pentru alungarea daunătorilor.

De Buna Vestire se poate ara, dar nu se poate semana, ca sa nu manance pasarile boabele de sub brazda.

In traditia populara se spune ca de Blagovestenie vin randunelele si incepe cucul sa cante, pana de Sanziene sau de Sfantul Petru. Dupa aceea, se zice ca se ineaca cu orz sau cu boabe de cirese, si se transforma in uliu. Va ramane uliu pana anul urmator, cand isi va recapata din nou glasul de Buna Vestire. De asemenea, in unele parti, oamenii numara de cate ori a cantat cucul pentru a sti cati ani va mai trai.

Totodata, in alte zone ale tarii, se obisnuieste ca fetele de maritat si flacai sa intrebe cucu cand se vor casatori: "Cucule voinicule/cati ani imi vei da/pana m-oi insura (marita)?". Daca se intampla ca dupa rostirea acestor cuvinte sa cante cucul, inseamna ca va mai astepta un an. Daca nu se auzea, inseamna ca va urma o casatorie in acel an. De asemenea, craca pe care a cantat cucul de ziua sa, era taiata si pusa in scaldatoarea fetelor, in speranta ca flacai nu le vor ocoli.

In alte zone, se face foc in curte, in fata usii, iar pe langa foc sunt puse apa, sare si paine, care apoi sunt date de pomana. In unele parti, se pun pe prag paine si sare ca sa aiba ce manca ingerii.

Gospodinele nu pastreaza ouale facute in ziua de Buna Vestire si nu le vor pune sub closca pentru ca nu vor iesi pui sanatosi.

Se zice ca daca cineva se cearta de Buna Vestire, se va certa tot anul.

In Maramures, se aduna lucrurile care nu mai trebuiesc si se ard. Ritualul se numeste Noaptea focurilor, si e practicat in fiecare casa, focul se face pana dupa miezul noptii sau chiar pana in zori.

Dupa sambata lui Lazar este Duminica Floriilor (Intrarea Domnului in Ierusalim – Floriile), care încheie Postul Mare, si începe săptămâna Pătimirilor Domnului. La biserică se merge cu ramuri de salcie care simbolizeaza innoirea, primavara, renasterea naturii care se sfințesc, acestea simbolizează stâlpărilor de finic cu care mulțimea din Ierusalim L-a întâmpinat pe Hristos.

Ramurile de salcie sfintita se pun la tocurile usilor si ferestrelor, la streasina casei, la intrarea in grajd, la icoane, ori chiar pe morminte. Se crede ca, dupa sfintire, salcia aduce liniste si prosperitate in camine.

Apicultorii bucovineni isi "binecuvanteaza" stupii cu ramuri de salcie. In alte zone, salcia are rolul de a imprastia norii de grindina sau de a tamadui boli precum durerea de spate..

Ramurile sfintite sunt păstrate până în următorul an și au rol de apărare, protejând de duhurile rele ,de vrăji si de boli. Acum trebuia să fie gata curățenia în casă și curte, este o atmosferă de proaspăt și curățenie. De Florii, casa trebuie să fie ca o floare!

In Romania, Floriile imbina semnificatia evenimentului biblic cu traditii populare care isi trag radacinile din antichitatea traco-pontica. Floriile sunt sarbatorite ca onomastica a tuturor celor care poarta nume de floare. De Florii este dezlegare la peste. Populatia din Dobrogea si din

bazinul inferior al Dunarii face scrumbie la gratar, iar la Galati, de Florii, se organizeaza in fiecare an Sarbatoarea Scrumbiei.

Credinta populara spune ca vremea va fi la fel de Florii si de Paste

In unele zone ale țării este hora fetelor de la obiceiul Lăzărelului care se continua în ziua de Florii cu o horă mare în mijlocul satului si cu iarmaroc (targ) . Fetele și flăcăii își etaleaza hainele cele noi cusute cu atâta grijă toată iarna . Acum fiecare fată arăta cât de pricepută și de harnică este si atrage privirea feciorilor în vederea alegerii viitoarei soții. Această înnoire este dorința fiecăruia de a-și înnoi sufletul, de a deveni mai bun după nevoița postului, în prag de mare sărbătoare.

Ca obiceiuri românești și tradiții, în Săptămâna Mare, e bine ca toți credincioșii să ierte și să se împace cu toți cei cu care au fost în dușmănie.

Săptămâna mare, numită și săptămâna Patimilor, este săptămâna deniilor, a privegherii. La români, aceste slujbe sunt așteptate cu mare evlavie, reprezentând perioada cea mai intensă de pregătire a sufletului pentru intrarea în marea sărbătoare a Învierii. Sunt așteptate în special serile de joi, Denia celor 12 Evanghelii și vineri, când se cântă Prohodul Domnului. Mulți dintre bătrâni obișnuiau să țină post negru în fiecare zi, mâncând sărăcăcios seara după slujbă. Se întrerup muncile la câmp, se aprind focuri rituale pentru încălzirea pământului și a celor de dincolo, se pregătesc straiile de sărbătoare.

Toate zilele acestei săptămâni fiind considerate, încă de la începuturile creștinismului, mărețe și sfinte și, chiar din seara de Florii, se incep sa se citeasca deniile, slujbe de priveghere care se săvârșesc doar în săptămânile a cincea și a șaptea ale Postului Paștilor. Deniile sunt slujbe de dimineata tinute seara. Aducand lumina diminetii in intunericul serii, ele au rolul de a-l pregati pe crestin sa treaca de la intunericul pacatului la lumina credintei.

Ca obiceiuri și tradiții, în cele mai multe locuri, Joia Mare este ziua în care se roșesc ouăle. Tot în Joia Mare se ține post cu mâncare uscată, la biserici nu se mai trag clopotele, ci doar se bate toaca, iar creștinii care s-au spovedit se împărtășesc.

În Joia Mare, există superstiția conform căreia fetele obișnuiesc ca, în timpul slujbei, să facă pe o sfoară câte un nod, după fiecare evanghelie, apoi își pun sfoara sub pernă ca să-și viseze alesul.

În Vinerea Mare, numită și Vinerea Neagră, cea mai tristă dintre tristele zile ale pătimirii Domnului, rememoram aducerea la judecată, batjocorirea, schinguierea, răstignirea, moartea și îngroparea lui Iisus. Seara, rememorând momentul așezării Mântuitorului în mormânt, în biserici se oficiază Denia Prohodului. În această zi se ține post negru în amintirea Răstignirii și a morții Mântuitorului. Cortegiul de credincioși, în frunte cu preoții, dă ocol bisericii de trei ori, după care, cu toții, trec pe sub Sfântul Aer (Epitaf), o pânză pe care se află imprimată icoana înmormântării. Totodată, conform datinii, credincioșii care se întorc de la Biserică, aduc acasă lumina Prohodului, a punerii Domnului Iisus în mormânt, și înconjoară casa ținând în mână lumânarea aprinsă.

La sate copiii merg pe câmp și aduna flori, cu care vin la biserica la scoaterea Sfântului Aer.

Prohodul se cântă și acum cu mare însuflețire de către întreaga comunitate creștină, formându-se mai multe cete în biserică. Trăirea dată de tristețea morții Mântuitorului împletită cu iminența Învierii este unică și era văzută de Mircea Eliade ca esență a religiei creștine: „Din această simplă confruntare a contrariilor reiese întreaga măreție a creștinismului”⁴.

Credincioșii, care nu pot, totuși, posti negru, nu trebuie să mănânce urzici, iar în mâncare nu se pune oțet, deoarece lui Iisus i s-a dat să bea oțet după ce a fost biciuit.

Alte superstiții ar fi următoarele: dacă va ploua în Vinerea Mare, anul va fi unul mănăs; dacă te scufunzi în apă rece de trei ori în Vinerea Mare, vei fi sănătos tot anul; femeile nu au voie să coase, să țese, nu coc pâine sau altele asemenea, fiindcă este mare pericol de boală și spirite rele.

În ziua Sâmbetei Mari, conform tradiției străvechi, femeile se spală pe cap, se piaptână, se îmbracă în haine curate, se închină și se roagă la icoane, apoi se apucă de plămădit aliatul pentru pasca și cozonac și, de gatit bucate tradiționale: sarmale sau cu carne de miel: drop, friptura, stufat. Ca o superstiție tradițională, în cuptor, vasele trebuie puse doar cu mâna dreaptă, iar numărul tăvilor în care se face cozonacul sau pasca trebuie să fie cu soț, altfel pot apărea neazuri în anul care urmează.

Treburile casnice sunt definitivare, oamenii se odihnesc pentru a participa la slujba Învierii. Gospodinele pregătesc minuțios coșul cu cele ce vor fi sfințite de către preot la sfârșitul slujbei. Pe un prosop alb pun în acest coș o lumânare de ceară curată și câte puțin din toate alimentele de dulce ce au fost oprite în perioada postului.

Sâmbăta Paștelui, ultima zi a Săptămânii Mare, este ziua în care trupul Mântuitorului Iisus s-a odihnit în mormânt, este zi de reculegere pentru credincioșii.

Este o zi a liniștii. *Lumina lină* a Învierii își face simțită prezența prin venirea, la miezul zilei, a Sfintei Lumini la mormântul Domnului din Ierusalim.

Postul Paștelui este un indemn spre spiritualitate, milostenie, lecturi din Biblie și alte cărți duhovnicești. Credincioșii trebuie să se spovedească în timpul Postului Mare pentru a se pregăti pentru Impartășanie. Postul Paștelui presupune curățenie trupească și sufletească.

O rugăciune care se spune în Postul Mare:

“Doamne Dumnezeule și Stăpanul vieții mele, duhul trandaviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpanire și al grairii în desert nu mi-l da mie.

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, daruieste-l mie, robului Tau. Asa Doamne, Împarate, daruieste-mi ca sa-mi vad gresalele mele și sa nu osandesc pe fratele meu, ca binecuvântat esti în vecii vecilor.

Amin”.

La 12 noaptea în bisericile ortodoxe se aprind luminile, se apropie Învierea, preotii impart Sf. Lumina a Învierii adusa cu un transport special de la Ierusalim, tuturor credinciosilor spunand de trei ori : “ veniti de luati Lumina”

În miez de noapte, în biserici se oficiază slujba Sfințelor Paști. Sunt sfințite pasca, ouăle roșii și celelalte bucate, pentru că postul a luat sfârșit. Credincioșii iau Lumină din Lumină, spun „Hristos a înviat!“ și răspund „Adevărat a înviat!“, formule cu care se salută apoi timp de 40 de zile, până la Înălțarea Domnului.

Sărbătoarea Paștelui este momentul în care prăznuim “omorârea morții, sfărâmarea iadului și începutul vieții veșnice și îl laudam pe Mântuitorul, pe cel unul binecuvântat și preamărit, Dumnezeuul părinților noștri”. Ca acest lucru să se întâmple cu adevărat noi zicem “fraților și celor ce ne urăsc pe noi să iertăm toate pentru Înviere și să strigam: Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”

Sărbătoarea Învierii, una dintre cele mai frumoase din lume, în mod traditional este prilej de reunire a familiei în jurul mesei cu preparate tradiționale, este motiv de bucurie și de optimism.

În noaptea de Înviere, credincioșii obișnuiesc să meargă la biserică, să ia lumină și să cânte Învierea Domnului. Oamenii aduc acasă „lumina” – lumânarea aprinsă direct de la cea aprinsă de părinte în Altar – , unii obișnuiesc să facă o cruce mică pe pragul de sus al ușii gospodăriei sau pe peretele dinspre răsărit, afumându-l cu lumânarea, iar cei mai mulți păstrează lumânarea de la Paște și o aprind peste an, în cazul unor mari necazuri, boli sau în situația unor fenomene meteo extreme.

Masa de Paște este construită în jurul preparatelor din carne de miel – ciorbă, friptură sau drob – simbolul Mântuitorului Iisus, care a fost sacrificat pentru a salva omenirea.]

Un alt simbol al sărbătorii îl reprezintă Pasca preparată de obicei sâmbăta dimineața, care este dusă spre sfințire la biserică la slujba de Înviere, alături de coșul bucatelor preparate pentru sărbătoare. A doua zi dimineața, unii credincioși, mănâncă din sfânta Pască în loc de anafură sau Sfintele Paști.

Cei născuți în ziua de Paște se spune că vor avea o viață luminată și plină de noroc.

Se spune că de Înviere este bine ca oamenii să fie îmbrăcați cu o haină nouă, care ar simboliza purificarea.

De asemena, nu este bine ca de Înviere să se doarmă, fiindcă restul anului va aduce somnolență, ghinion sau recolte slabe.

În ziua de Paști se mai spune că nu e bine să se consume oul cu sare, fiindcă autorul va transpira tot anul, iar Pasca, sau anafura sunt considerate tămăduitoare dacă se păstrează peste an bucățile din acestea.

Tot legat de ou, se spune că masa de Paști trebuie să se începă cu consumul unui ou, existând credința că astfel trupul va fi sănătos întreg anul, apoi pește – pentru a fi sprinten precum acesta – și mai apoi pasăre – pentru a fi ușor ca aceasta.

O altă tradiție arată că dacă în ziua de Paști prima persoană care intră în gospodărie este bărbat, acolo va exista noroc peste an.

Acestea sunt tradiții și obiceiuri larg răspândite la nivelul țării în comunitatea creștin-ortodoxă.

În afara acestora există tradiții particulare întâlnite în anumite regiuni geografice sau în anumite comunități.

Spre exemplu, în unele zone din Moldova, în noaptea de Înviere, după slujba de la miezul nopții, credincioșii obișnuiesc să însoțească momentul Învierii prin pocnitori care semnifică alungarea spiritelor rele.

Coșul de bunătați care se duce la sfințit la biserică este pregătit strict după cele transmise din moși-strămoși: aici sunt așezate, alături de bucate, semințe de mac, sare, zahăr, făină, ceapă și usturoi – simbolurii ale bucuriei de peste an. Deasupra acestei farfurii se așează pasca, șuncă, bani, flori, sfeclă roșie cu hrean și ouăle roșii. De asemenea, coșul este acoperit un stergar cusut cu modele specifice zonei.

Există o simbolistică specifică pentru sfințirea celorlalte componente ale coșului cu bunătați: macul este aruncat în râu pentru a alunga seceta, sarea aduce belșug peste an, zahărul sfințit este element tămăduitor pentru vitele bolnave, ceapa și usturoiul au rol de protecție împotriva insectelor, făina se presară pe câmp pentru ca rodul grâului să fie cel așteptat.

Tot în Moldova există tradiția ca fetele nemăritate să meargă la biserică și să spele clopotnița cu apă neîncepută, iar dimineața trebuie să se spele cu aceasta pe față existând credința că astfel vor fi curtate de băieții „de însurat” din localitate. La rândul lor, flăcăul care iubește o fată nemăritată trebuie să meargă la casa acesteia și să-i ofere un ou roșu.

În noaptea Învierii se aprind lumânări la morminte, iar prima zi de Paște începe cu împărțășania cu pască, după ce credincioșii se spală cu apă în care a fost pus un ou roșu, o monedă de aur și urzică.

În Maramureș, în duminica Paștelui copiii merg la prieteni și la vecini – iar pragul casei trebuie trecut mai întâi de un băiat, pentru că în acea gospodărie să nu fie discordie tot restul anului – și anunță Învierea Domnului, iar fiecare gazdă dăruiește câte un ou roșu.

În satele din Transilvania, în prima zi de Paște, băieții merg la udat cu parfum la casele fetelor de măritat, „ca să nu se veștejească” – obicei care semnifică înflorirea și fecunditatea – , iar fetele îi răsplătesc cu ouă roșii, sau cozonac.

În zona județului Călărași, coșul pascal pentru sfințit conține, pe lângă bucate, și un cocoș alb, existând tradiția ca atunci când cocoșul cântă să însemne că Hristos a Înviat, iar cel mai norocos este acela al cărui cocoș cântă primul. După slujbă există obiceiul ca toți cocoșii să fie dăruiți oamenilor săraci.

O credință larg răspândită în România este aceea că cei care pleacă din această lume în ziua de Paște merg direct în rai, porțile acestuia fiind deschise în această zi, și, de asemenea, având în vedere că cerurile se deschid, sufletele răposaților se întorc acasă, pentru a-i proteja pe cei dragi.

Săptămâna care urmează după Învierea Domnului Iisus Hristos este cunoscută în popor ca Săptămâna Luminată. Pentru creștinii ortodocși, Săptămâna Luminată este începutul unei perioade de sărbătoare care se termină după cincizeci de zile de la Paști, până la Pogorârea Sfântului Duh (Rusaliile).

Vinerea din Saptamana Luminata poarta numele de Vinerea Scumpa sau Fantanita. Biserica sfinteste din nou fantanile, dupa slujba de seara. Este sarbatoarea Izvorului Tamaduirii Maicii Domnului.

Vinerea Scumpa este in contrast direct cu Vinerea Neagra, sau Vinerea Mare, de dinaintea Pastelui. Legendele spun ca Maica Domnului a construit o fantana care avea apa doar in Vinerea Scumpa, caci acea apa era datatoare de viata.

A-II a Duminica dupa Pasti, este a Sf. Apostol Toma. In aceasta zi, Mantuitorul S-a aratat ucenicilor prin usile incuiate, pentru a doua oara dupa Inviere. Pentru ca Toma nu credea in Invierea Mantuitorului, Iisus l-a indemnat sa-i atinga semnele ramase pe corp in urma rastignirii Sale. Dupa acest moment, Toma il marturiseste fara nicio indoiala pe Iisus Hristos ca Domn si Dumnezeu, realitatea Invierii Domnului fiind dovedita astfel inca o data pentru cei care nu puteau crede.

La patruzeci de zile de la Invierea lui Hristos si cu zece zile inainte de Pogorarea Sfantului Duh, praznuim Inaltarea la cer cu trupul, a Fiului lui Dumnezeu intrupat.

La cincizeci de zile după Învierea Domnului, numită Cincizecimea, în timp ce Apostolii și alți ucenici ai Domnului Iisus Hristos erau adunați împreună în rugăciune în "foisorul cel de sus", Duhul Sfânt a coborât peste ei sub forma unor „limbi de foc despicate” făcând zgomotul unui vânt puternic și ei au început să vorbească în limbi pe care nu le cunoșteau. Bisericele sunt decorate cu flori și frunze verzi care simbolizează că respirația divină a lui Dumnezeu înnoiește toată creația. De asemenea sunt folosite veșminte și acoperăminte verzi. Noi mergem la biserica cu frunze de nuc care vor fi sfintite și pe care le vom pune la icoane pentru a fi feriti de foc.

Creștinii ortodocși, la sărbătoarea Rusaliilor trăiesc Pogorârea Duhului Sfânt și primesc „pecetea darului Sfântului Duh” prin taina ungerii cu Sfântul Mir.

Pe lângă prăznuirea venirii Duhului Sfânt, se sărbătorește în această zi și a Sfintei Treimi, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Biserica Ortodoxă vede Pogorârea Duhului Sfânt ca împlinirea misiunii de propovăduire a Mântuitorului Iisus Hristos și începutul erei mesianice a Împărăției lui Dumnezeu, prezentă în mod mistic în Biserică. În mod tradițional este considerată începutul Bisericii, una Sfântă, Sobornicească și Apostolească.